

Sygn. akt II Ka 214/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Balbiny Stasiak oraz przedstawiciela finansowego organu postępowania – P. T.

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014 r.

sprawy **M. O.**

oskarżonego z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez finansowy organ postępowania – Urząd Celny I w Łodzi

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 12 czerwca 2014 r. sygn. akt II K 329/14

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. i w zw. z art. 113 § 1 kks:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w punkcie 1 karę grzywny podwyższa do 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych,
2. uzupełnia zawarte w punkcie 2 (dwa) rozstrzygnięcie przez zapis : „i na podstawie art. 31 § 6 kks zarządza ich zniszczenie”
3. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,
4. zasądza od M. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) złotych.

MP/ZD

Sygn. akt II Ka 214/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie II K 329/14 uznał M. O. za winnego tego, że w dniu 17 października 2013 roku w pomieszczeniach mieszkalnych i gospodarczych przy Placu (...) w B., przechowywał wyroby akcyzowe w postaci tytoniu w ilości 29,25 kg oraz papierosów w ilości 44 paczek, bez polskich znaków akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 kks, na których ciąży podatek akcyzowy w łącznej kwocie 19.382,00 zł, to jest dokonania czynu z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks wymierzył mu karę 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych. Sąd na podstawie art. 30 § 2 kks orzekł przepadek dowodów rzeczowych

w postaci tytoniu w ilości 29,25 kg oraz papierosów w ilości 44 paczek, przechowywanych w magazynie depozytowym Izby Celnej w Ł., pod pozycją księgi magazynowej (...) (...). Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny - Urząd Celny I w Ł., który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary na niekorzyść oskarżonego M. O. i zarzucił rozstrzygnięciu:

- rażąco niewspółmierność kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara powinna spełniać w stosunku do oskarżonego, jak i w zakresie społecznego oddziaływania,
- obrazę przepisów, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez niezarządzenie obligatoryjnego zniszczenia wyrobów tytoniowych, co stanowi w art. 31 § 6 k.k.s., mimo że ich przypadek orzeczono

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę orzeczenia w przedmiocie wymierzonej kary w stosunku do M. O. poprzez wymierzenie w/w kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego Urzędu Celnego I w Ł. jest zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w środku odwoławczym.

Skarżący nie kwestionując ustaleń faktycznych również prawidłowo zauważył, iż w zaskarżonym wyroku Sąd nie zarządził zniszczenia wyrobów tytoniowych, których przypadek orzekł, pomimo że treść art. 31 § 6 k.k.s. przewiduje obligatoryjne zniszczenie wyrobów tytoniowych w sytuacji orzeczenia środka karnego ich przypadku.

Zasadny okazał się również drugi z podniesionych przez oskarżyciela publicznego zarzutów rażąco niewspółmierności orzeczonej wobec M. O. kary.

Zważyć należy w tym miejscu, że z rażąco niewspółmiernością wymierzonej kary mamy do czynienia wtedy, gdy suma kar oraz środków karnych za przestępstwo, jakie zostało przypisane oskarżonemu nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Rażąco niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. II AKA 116/00, Prok. i Pr. 2002/1/29).

Zarzut zaś niewspółmierności kary, aby był zasadny, musi dotyczyć rażąco niewspółmierności, a więc nie nadającej się do zaakceptowania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2001 r. II AKA 55/01, Prok. i Pr. 2001/10/21).

Przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych. Ma rację skarżący, iż orzeczona przez Sąd I instancji wobec M. O. kara 20 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na

kwotę 60 złotych w świetle okoliczności sprawy oraz zagrożenia ustawowego jawi się jako rażąco niewspółmiernie łagodna. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy rozstrzygając o wysokości kary miał na względzie wszystkie okoliczności przedmiotowo-podmiotowe składające się na stopień szkodliwości społecznej czynu, jak i okoliczności wpływające na stopień winy, ale nie wszystkim z nich nadał odpowiednią wagę. W szczególności Sąd I instancji nie uwzględnił w dostatecznym stopniu okoliczności związanych rodzaju czynu, którego dopuścił się oskarżony, a także w stosunku do wartości podatku akcyzowego jakiego oskarżony nie uścił od przechowywanych wyrobów akcyzowych w postaci paczek papierosów oraz tytoniu. Należy również mieć na uwadze, iż w przedmiotowej sprawie zarzuca się oskarżonemu M. O. przechowywanie 44 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy wartości rynkowej 484 złotych oraz 29,25 kg tytoniu bez polskich znaków akcyzy o wartości rynkowej 15.941 złotych. Wartość rynkowa całości ujawnionego towaru wynosi 16.425 złotych. Na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, a tym samym na wymiar kary, wpływa również wysokość wyrządzonej przez oskarżonego szkody. Oskarżony naraził swoim działaniem Skarb Państwa na stratę w postaci nieuiszczonego podatku od posiadanych paczek papierosów oraz tytoniu w wysokości 19.382 złotych.

Orzekanie o karze ma charakter indywidualny, a proces wyboru i miarkowania właściwej in concreto represji karnej jest w pewnej mierze subiektywny. Dlatego też ustawodawca określając w art. 12 i 13 k.k.s zasady i dyrektywy modelowego orzekania o karze pozostawia sądowi określony zakres swobody w jej wymierzaniu. Wykładnikiem granic "uznaniowości" sądu jest wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary. Nadmierna łagodność orzeczonej kary może stanowić dla sprawcy podstawę do przyjęcia, że popełnienia przestępstw skarbowych jest opłacalne i zamiast pełnić funkcję prewencji indywidualnej, w swoisty sposób zachęcać do popełnienia czynów zabronionych.

Dlatego też mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że dolegliwość wymierzona oskarżonej przez Sąd I instancji w rozmiarze 20 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych jest w sposób rażący niewspółmierna. Karą, która będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do stopnia winy oskarżonego i spełni oczekiwane cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma ona osiągnąć wobec M. O., jaki i w zakresie społecznego oddziaływania, jest kara 40 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

Sąd nie uwzględnił wniosku finansowego organu postępowania- Urzędu Celnego I w Ł. o wymierzenie M. O. kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych. Taki wymiar kary byłby, w ocenie Sądu Odwoławczego, rażąco niesprawiedliwie surowy jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, jest osobą bezrobotną, utrzymująca się z zasiłku w wysokości 529 złotych.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył wymiar orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary grzywny do 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych oraz uzupełnił zawarte w punkcie 2 rozstrzygnięcie przez zapis: „i na podstawie art. 31 § 6 k.k.s. zarządza ich zniszczenie”.

W pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 240 złotych tytułem opłaty za obie instancje. Powyższe wynika z uwzględnienia apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego i zmiany wyroku w tym zakresie.